

EVO JOŠ JEDNOG PREKRASNOG SVJEDOČENJA KAKO
GOSPODIN BOG RJEŠAVA NAŠE ŽIVOTNE PROBLEME
KADA MU SE OTVORIMO I TO GA ISKRENO I VELIKOJ
POTREBI MOLIMO.

I VJERUJEMO DA NAM SAMO ON MOŽE POMOĆI.

ON ĆE TO SVAKAKO UČINITI, ALI SAMO ONAKO KAKO

ON ZNA DA JE TO ZA NAS NAJBOLJE.

OVA DRAGA SESTRA U VJERI JE KROZ BOŽJU VOLJU

U NJEZINOJ BOLESTI POBIJEDILA NE SAMO BOLEST

NEGO NEŠTO ŠTO JU JE VIŠE SPUTAVALO.

SVOJ STRAH OD BOLNICE, SVOJ STRAH OD TOGA

DA POKAŽE STRAH.

TOLIKO JE ISKRENE RADOSTI U NJEZINOM SVJEDOČENJU

DA SU SE I MENI NA KRAJU ZASUZILE OČI.

JA MOGU SAMO REĆI : "BOŽE HVALA TI,

TI SI JEDAN, JEDINI I ZAUVIJEK!"

PUT DO OZDRAVLJENJA

Unatrag tri godine pojavili su mi se problemi sa štitnjačom. Ultrazvukom je ustanovljeno da imam strumu te nekoliko manjih i većih čvorova na štitnjači. Dobila sam hormonalnu terapiju i kontrolirala je svakih šest mjeseci.

Cijelo to vrijeme nalazi su bili zadovoljavajući.

Moj "križni put" započeo je u ožujku ove godine. Punkcijom najvećeg čvora u štitnjači ustanovljeno je da se u njemu nalaze stanice koje upućuju na mogućnost postojanja zloćudne bolesti. "Potrebno je izvaditi cijelu štitnjaču."

Otprilike je tako glasila informacija koju mi je prenio suprug, a koji ju je

netom dobio od liječnika. Ja sam upravo stigla kući s večernje mise.

Na neki način kao da nisam bila iznenađena. Ipak, moja reakcija, koja je

uslijedila, bila je za mene neočekivana.

Šok...Nevjerica...Strah...Suze...Sve u tri minute. A onda pitanja koja nisam željela ali koja su me preplavila.

Pa kako je to moguće sad ,kad je krenulo moje obraćenje ?

Redovito odlazim u crkvu... Nakon dugih priprema obavila sam ispovijed...

Umjesto nagrade što sam krenula pravim putem sad sam kažnjena.

Zašto baš sada?... Potom mi je "zazvonila" riječ BOLNICA , pa OPERACIJA. Pa ja ne mogu ići

u bolnicu,a kako da onda idem na operaciju? Moj otpor prema bolnici je

OGROMAN, pogotovo nakon mamine smrti i svega što smo po bolnicama

prošli. Strah me potresao od glave do pete. Onda sam krenula samu sebe smirivati . Molit ću Boga i On će mi pomoći .

On će me spasiti od operacije. On zna da ja to ne mogu.

On će me ozdraviti...

A čime sam zavrijedila da me ozdravi? Želim li ja uopće ozdraviti? Pa, možda baš i ne...
Možda moram na taj način biti kažnjena za krivnje koje još nosim u

sebi. Čime sam zaslužila da me Bog ozdravi? Moram li to zaslužiti?

Pa, Bog spašava po svojoj velikoj milosti a ne po zaslugama... Takve, i još mnoštvo sličnih, misli prolazile su mi glavom. I tako cijeli

vikend.

U utorak odlazim u bolnicu kod kirurga na dogovor za operaciju.

Dok ga čekamo pored nas u kolicima voze djevojku na operaciju .

Opet strah. Nesigurnost. Slabost . Sram, jer osjećam strah. Za mene bi bilo veliko poniženje, kad bi netko

primijetio da se bojim. Moj je moto bio stisni zube, otrpi i ne dopusti da

itko vidi tvoju slabost ili strah.

Jer što bi ljudi mislili o meni ? Da sam strašljiva ? Da se nisam u stanju kontrolirati ? Da nisam svemoguća ?

,kako ljudska glupost može biti bezgranična ... ALI, TO SAM BILA JA. ○

Dolazi kirurg i uvidom u dokumentaciju potpuno me zbunjuje. Po

njegovom mišljenju moj nalaz može biti bezopasna cista ili karcinom .

Ili jedno ili drugo . Baš fino. Ali , u oba slučaja operacija nije

hitna jer je čvor manji od 1 cm ,i do jeseni se neće ništa dramatično

promijeniti.

Kako sam ja tip koji ne voli ništa ostavljati za sutra, a spominje se i

mogućnost zloćudnosti , odlučujem se za operaciju što prije . Termin je dogovoren za nekoliko tjedana. A onda nova pitanja.

Kako reći djeci , a da ih ne preplašim ? Kako reći

najbližima ? Kako spriječiti da se vijest ne proširi ?

Kako pripremiti sebe za odlazak u bolnicu ? KAKO, KAKO, KAKO ... ?

A BOG ? Iako je to bilo vrijeme mojeg intenzivnog obraćenja , tek sam se nakon nekog vremena "sjetila" da bi i Njega mogla uključiti u cijelu

priču . Naime, moje "ja" je još uvijek bilo jako , jako prisutno .

Nisam to željela , ali nisam drugačije mogla ni znala . Cijela ova

"drama" odvila se u pet dana.

Prva osoba(iza muža) s kojom sam podijelila svoju muku bio je jedan moj

brat po vjeri. Ispričala sam mu što mi se događa. Umjesto tipične ljudske

reakcije sažaljevanja, on je jednostavno rekao da sam s nekim razlogom

dobila tu kušnju . Da je ona za moj rast u vjeri ili pak možda za moje

svjedočenje kod mojih bližnjih . Možda će me Bog ozdraviti .

Rekao je da ne zna zašto i kako, ali osjeća da će sve biti dobro.

I ako želim da će i on moliti za moje ozdravljenje .

Ja neka idem što češće na misu , pričešćujem se , molim devetnice i druge molitve i prepustim sve Bogu. To je

upravo ono što sam morala čuti u tom trenutku.

U crkvu sam ionako odlazila dosta često , jer sam osjećala potrebu.

Molila sam redovito . Ono što sam dodala bile su devetnice za ozdravljenje i

moja osobna molitva Bogu da me ozdravi i poštedi operacije .

Tek nakon nekog vremena sam spoznala da moram ubaciti dodatak : "Ako je to u skladu s Tvojom voljom i Tvojim planovima za moj život." Vrijeme

operacije se bližilo. Morala sam napraviti predoperativne preglede . Počeo se javljati nemir . I sve je više bujao .

Tjedan dana pred operaciju odlučila sam zatražiti još jedno mišljenje .

Jako me zbunjivalo to što je moj liječnik želio hitnu operaciju ,

a kirurg smatrao da to može pričekati do jeseni . Što ako je to neki znak od Boga , a ja ga

nisam prepoznala? Što ako međuvremenu ozdravio ,a ja ne znajući idem na operaciju? Što

me Bog u

ako ... ?

I dobijem drugo mišljenje. Bez pregleda . Samo uvidom u papire . Razočarenje . Ništa novo nisam saznala . Dilema je i dalje ista . Četvrtak popodne je . U ponedjeljak moram potvrditi dolazak u bolnicu .

Napokon se lomim i obraćam pravom "liječniku" .

Na koljenima,

iz dubine duše i srca , sva u suzama, tražim pomoć od Boga .

Molim ga da mi da neki znak i pomogne , ali onako kako On zna da je

najbolje za mene , a ne onako kako to ja želim . Znala sam da je moj kirurg vrhunski stručnjak : Vrlo je pristupačan i ljubazan - liječnik kakvog

možete poželjeti . Ali , ja sam osjećala da u bolnicu ne mogu . Otpor

je bio ogroman .

Ja u svari nisam ni znala što bih od Boga u tom trenutku mogla tražiti.

ALI ON JE ZNAO . I u petak stiže pomoć . Draga poznanica, s kojom se nisam čula oko dva mjeseca, taj je dan bila na Upravnom odboru gdje je bio i moj suprug . Godišnje oboje sudjeluju

na tom odboru svega 4 - 5 puta . Ali taj petak jesu . I prvi puta (u

dvije godine)ona je nakon odbora sjela s njima na kavu . I pitala za

mene . Tako je saznala za moju operaciju . Ispostavilo se da je ona

imala slične probleme . Moj liječnik bio je dugo godina i njezin

liječnik . Prije sedam godina želio ju je pod hitno operirati . Odbila

je . Prošlo je 7 god. , ona je promijenila liječnika i još uvijek nije

otišla na operaciju . I sve je pod kontrolom . Neki bi rekli

slučajnost , ali ako si vjernik slučajnosti ne postoje . Sve je to po

Božjem planu .

Ukratko, ja cijelu ovu situaciju doživljam kao odgovor na moje molbe .

Kao pomoć da donesem konačnu odluku. Otkazujem operaciju . Protiv svake ljudske logike ,
bez prevelike ideje što dalje poduzeti. Ista
poznаница je spomenula još jednog stručnjaka za kojeg sam i ja čula .

Odlazim k njemu . On vrši kompletan pregled . Zaključuje da nije hitno,
ali operacija je nužna ove godine, najbolje na jesen.

No , on ima drugi pristup liječenja štitnjače . Ne želi vaditi cijelu štitnjaču ,
već samo oboljeli dio. Operacija je manjeg rizika , bržeg oporavka i
preostali dio štitnjače može preuzeti ulogu cijele . To znači, bez lijekova ili u
maloj količini . Dugoročno to je blagodat za cijeli organizam .

No, u cijeloj priči postoji jedan veliki ALI .

Ako se nakon operacije pokaže da je ova polovica zloćudna , trebat će
ponovno na operaciju u kratkom vremenu da bi se izvadila i druga polovica .

Dakle, u konačnici sve visi u zraku . Dapače, postoji mogućnost da ću u
kratkom vremenu morati na dvije umjesto na jednu operaciju .

Umjesto tjedan dana u bolnici to može ispasti dva . To me brinulo najviše. Dakle, u
Vinogradskoj bi mi odmah izvadili cijelu štitnjaču , nakon 7 dana

idem doma i doživotno pijem hormonsku nadoknadu. I to je to . A na Rebru lutrija . Čudim
se sama sebi . Ja sam "ziheraš" .

No, ja vjerujem da me Bog doveo tu s razlogom . Bez Boga ja nikada ne bi
donijela takvu odluku . Nikada .

Prođe ljeto, dolazi jesen . Još uvijek molim Boga za ozdravljenje , ali sad mi

više to nije životno važno . Više molim za snagu , jakost i hrabrost za ono

što me čeka . Termin se približava i ja postajem nemirna . No , događaju mi se čudesne stvari . Moje sestre i braća u vjeri odlaze u

Međugorje na hodočašće. Neki mole za mene

.

To je nešto čudesno . Da otkrijete da postoje ljudi koji mole za vas .

To je jedan poseban osjećaj . Osjećala sam se privilegirano . Jedna draga sestra u vjeri donijela mi je krunicu . Bila sam ushićena .

Zahvaljujem Bogu za te divne ljude koje je Bog stavio na moje pute . Kako nisam išla u Međugorje , odlučila sam prije operacije otići na Mariju

Bistricu . Prvi puta u životu kao kompletan vjernik . Ispovijed . Misa .

Križni put . Blagoslov . Ushit. Mir . Ljubav . Mislim da bez te duhovne pomoći ne bih izdržala pritisak i tjeskobu koji su

me čekali . U srijedu odlazim u bolnicu . smještaju me u sobu. Molim Boga da mi pomogne izdržati ovu kušnju . Molim . Nekad

koncentrirano , nekad mehanički . Vadim svoju duhovnu literaturu.

Pokušavam čitati . Nakratko uspijevam . Tenzije rastu . Tjeskoba .

Hvala Bogu smjestili su me u jednokrevetnu sobu . Padam na koljena i

molim za pomoć . Pomoć da izdržim do operacije , da se ne raspadnem.

U jednom trenutku obrišem suze i sjednem . Zazvoni mobitel . Zove moj kum. I priča.

Nemam pojma što , samo znam da se smijem . On jednostavno ima taj dar.

I on priča i priča , a ja se smijem . Završimo razgovor . Mobitel

odmah zazvoni . Zove draga sestra u vjeri . Ona je jedna od nekoliko

ljudi kojima sam povjerila svoje strahove . Ja , koja prije nikome ne

bi priznala da me strah , pa da mi je o tome ovisio život . Nekome

priznati da imam slabosti . To je prije bilo nezamislivo . Razgovarale

smo i razgovarale . I to je bilo to . Dobila sam ohrabrujuće poruke na mobitel

od braće u vjeri . I obitelji .

Pomoć sam tražila i dobila je . Odmah . Preživjela sam dan , noć i dočekala operaciju . Molila sam Boga za cijelo medicinsko osoblje i za mojeg kirurga da učine ono što je za mene

najbolje . I učinili su . Odstranili su mi dio štitnjače i čekao se

patohistološki nalaz, da se vidi što je s preostalim tkivom, da li treba nova

operacija.

Došao je za tjedan dana . Ne mogu reći da mi nije u trenutku prošlo kroz glavu da je možda loš . Ali nisam bila zabrinuta . Vjerovala sam da Bog zna moje mogućnosti ovog trenutka i da me neće kušati preko mojih snaga .

I nije . Pokazao mi je da uz njegovu pomoć mogu kroz sve proći i hvala mu

na tome . Nije me napuštao ni trena . Bio je tu , držao me i pridizao . Ono što mi je jako nedostajalo bila je sv. Misa i pričest . Svaki put

kad se pričestim osjećam da sam dobila snagu za ići dalje . Zato sam

po dolasku kući smišljala kako otići do crkve i pričestiti se . Po

mišljenju mojih ukućana to nikako nije bilo pametno jer sam još bila

dosta slaba . No , nakon nekoliko dana odlučila sam se odvesti na

misu . Ni u jednom trenutku nisam pomislila da to neću moći . Znala

sam da se želim Bogu zahvaliti na obilju milosti i milosrđa koja mi

je učinio . Tek kad sam skretala prema crkvi palo mi je na pamet da bi

moglo biti problema s parkirnim mjestom. Pa bi onda morala dalje parkirati

i nešto duže pješačiti. Skrenem za ugao i nasmijem se . Ne samo da me

čekalo parkirno mjesto , nego me čekalo ono najbliže do crkve . Što reći ? Za mene to je čudo . Za moju obitelj nije .

Zato sam ovu veliku kušnju kroz koju sam prošla prikazala za njihovo obraćenje . A dragome Bogu zahvaljujem svakodnevno na njegovoj velikoj dobroti , ljubavi i strpljivosti koju je pokazao za mene .

Ovaj, zadnji dio, svjedočanstva napisala sam prije dva tjedna dok još nisam imala sve nalaze , stoga se vraćam nekoliko koraka unatrag da bi

zaokružila priču sa trenutnim stanjem . Dakle , dva dana po dolasku

kući moram ponovno u Zagreb na kontrolu . Patohistološki nalaz je

pokazao da sam došla pravovremeno . Nađene su zloćudne stanice , ali

nisu probile membranu i ušle u okolno tkivo . Stoga nije potrebno

zračenje ni dodatni zahvat .

Mislila sam da je time priča zaokružena .

Ali nije bila . Kad se vadi polovica štitnjače moguće je da se počnu

stvarati antitijela na onu drugu polovicu . Zatim treba vidjeti da li

je preostali dio počeo stvarati hormone i u kojoj mjeri . Ova priča s

hormonima nije me zabrinjavala , jer sam znala da tabletama mogu

nadomjestiti njihov manjak . No , priča s antitijelima bila je

iznenađenje . Nitko prije nije spominjao tu mogućnost . To je još

jedna moguća komplikacija koja najvjerojatnije vodi do vađenja i druge

polovice . Lagano sam se uznemirila . Nije mi preostalo ništa drugo

nego napraviti potrebne nalaze i počekati rezultate . Čekala sam dva

tjedna . Puna pouzdanja u Boga , vjerovala sam da će sve biti u redu .

I bilo je .

Sad pijem minimalnu dozu hormona . **Desni režanj preuzeo je**

ulogu cijele štitnjače . Hormoni su u granicama normale . Sljedeća

kontrola je za tri mjeseca . Liječnik mi je rekao da na kraju priče

možemo zaključiti da je sve dobro prošlo .

A što će biti dalje ? Da li ću u budućnosti morati ponovno na operaciju ? Do

kada će sve biti u redu ? Što ako...?

Odgovore zna samo dragi Bog . Moj život je u njegovim rukama i On će

učiniti ono što je po Njegovim planovima najbolje za mene . Moje je da svaki

dan živim pokušavajući živjeti u skladu s Njegovom voljom .

Na početku molila sam se za čudo izlječenja bez operacije . Dobila

sam operaciju sa obiljem drugih čuda .

Molila sam za ozdravljenje . Dobila sam ga .

HVALA TI BOŽE MOJ MILOSTIVI NA OBILJU

TVOJE LJUBAVI I MILOSRĐA KOJIMA SI ME

PODARIO .